

Lezers vinden onderduikadres

Wie kan mij op het spoor brengen van de mensen die mij in de Tweede Wereldoorlog hebben verstopt voor de Duitse bezetter? De oproep van de Israëlische TV-regisseur Jacky Barkan aan onze lezers heeft succes gehad. Jacky Barkan wist alleen dat hij in 1943 en het voorjaar van 1944 — toen hij amper vijf jaar was — in een villa in Sint-Kruis-Brugge ondergedoken zat bij een familie met twee jonge kinderen. Daarna werd hij naar een nieuw onderduikadres gesmokkeld door twee moedige zussen die De Meulemeester heetten en in Watermaal-Bosvoorde woonden.

■ Van onze redacteur Joost Loncin

BRUGGE/GENT — Omdat hij zo jong was herinnerde hij zich verder alleen de kast waar hij zich moest in verbergen als er gevaar dreigde. „Ik weet dat dit heel weinig details zijn”, schreef hij in een wanhopige brief. „Maar kunt u mij misschien helpen?” Ja! Deze karige gegevens waren inderdaad voldoende om Jacky een kleine twee jaar uit zijn leven — als het ware — terug te geven.

Er kwam een handvol reacties van lezers op het artikel in de krant. De tips van mevrouw Jeanne ver Kempick uit Moerkerke-Damme en van mevrouw Marie-Camille De Decker uit Gent zetten ons op het goede spoor. Maar dan nog waren er ettelijke telefoontjes nodig en een hele boel gepuzzel eer het verhaal klopte. Ondertussen waren er verwarring, onzekerheid, emoties.

Maar zowat een week geleden kon ik in een bevrijdend telefoontje aan Jacky Barkan melden dat ik goed nieuws had. We hadden de dame gevonden die hem gered heeft en die nu 89 jaar oud

is. Ook het huis waar hij ondergedoken zat. Maar er was nog zoveel meer. We vonden zijn speelkameraadjes. We vonden Gabriël Zimmerman, een Brusselaar, zes jaar ouder dan Jacky, die samen met hem verstopt zat. Gabriël was al jaren precies op zoek naar Jacky, naar die jongen die zo mooi in het Jiddisch kon zingen.

In het begin was het allemaal te veel voor de nu 62-jarige Jacky Barkan. Hij kon het gewoon niet bevatten. „Dit is een droom die werkelijkheid wordt”, zei hij met een krop in de keel. Maar deze ochtend landt „de kleine Jacky” samen met zijn vrouw Judy in Zaventem. Vandaag en de komende dagen vindt hij in Brussel en in Brugge de mensen terug die hem redden. Mensen die wél nog plaats hadden in de herberg. De hele week lang volgen

we Jacky in zijn onwezenlijke zoektocht in het donkere verleden. Dit wordt een kerstverhaal. Maar wel een echt gebeurd.

Gouden tip

Mevrouw Jeanne ver Kempinck wist waar Jacky Barkan in Sint-Kruis-Brugge verborgen zat. Eigenlijk was het haar dochter Kaatje ver Kempinck die de oproep in de krant gelezen had. Zij dacht dat haar moeder daar meer van wist. Ze zette haar moeder ertoe aan ons te contacteren.

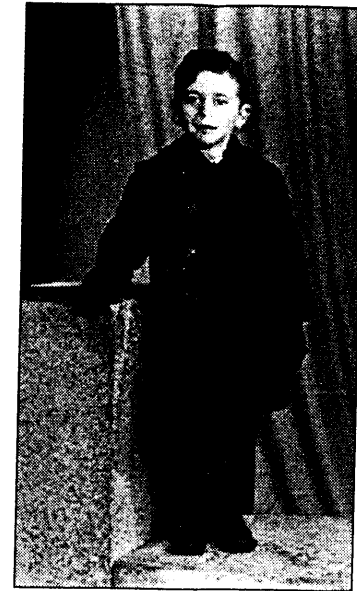

Marie-Camille De Decker leverde een gouden tip die naar de juiste persoon leidde.

Het was de gouden tip. Jeanne ver Kempincks tante, Jeanne Fontaine, was bevriend met de Engelse gouvernante van de fa-

milie De Meulemeester. Die tante gaf clandestien les aan een joods jongetje dat bij de welgestelde familie De Meulemees-

ter in Sint-Kruis verborgen werd. Maar mevrouw ver Kempinck meende dat die jongen Zimmerman heette, en wel Edouard Zim-

De foto's van Jacky Barkan die onze lezers op het spoor zetten.

merman.

Mevrouw J. ver Kempinck (80) kende echter ook nog de dochter van de huisbewaarder van de bewuste villa, die met de joodse kindjes in de tuin had gespeeld. Cécile Strubbe, een secretaresse die later werkte in het bedrijf van de familie ver Kempinck, herkende Jacky op de foto. Het ging dus wel degelijk over Jacky. Er bleken twee joodse kinderen ondergedoken te zitten. Het was geen vergissing. De villa's waar de twee jongens zaten, zijn intussen verkocht. Jeanne en Cécile wisten dat de (overigens Frans-talige) familie uit Brugge weg was. Waar ze nu gevestigd was, wisten ze niet. Of er nog iemand van leefde, evenmin.

Alle De Meulemeesters uit Watermaal-Bosvoorde en daarna van heel Brussel opbellen, bracht geen zoden aan de dijk. Toen kwam de tweede gouden tip, en wel van mevrouw Marie-Camille De Decker (64). Zij kende een mevrouw Marcelle De Meulemeester, zus van de ondertussen overleden Madeleine, die inderdaad in het verzet had gestaan. Mevrouw De Decker bevestigde dat Marcelle nog leefde. Ze was immers altijd met haar in contact gebleven omdat Marcelle haar leidster was in de Franstalige Katholieke Scouts- en Meisjesgidsenbeweging.

„Mijn vader was advocaat en 24 jaar lang schepen van Gent. Hij heeft zich ook verzet tijdens de oorlog. Daarom kon ik met Marcelle over die tijd praten. Zij was immers heel discreet over haar verleden in het verzet. Nooit 'stoefte' ze daarmee. Nooit. Marcelle is een zeer merkwaardige dame”, zegt Marie-Camille De Decker.

De vraag was of er geen vergissing in het spel was. Waren de twee zussen De Meulemeester familie van de De Meulemeesters in Sint-Kruis? Dat wist mevrouw De Decker dan weer niet. Marcelle De Meulemeester was een tijd moeilijk bereikbaar. Maar dan kwam eindelijk de bevestiging. „Jacky? Ach ja! Le petit Jacqui! Die ken ik. Die heb ik inderdaad opgepikt in Brussel en naar mijn broer Jean gebracht in Sint-Kruis.” En ja, toen ze de foto zag, was het zeker. Het verhaal dat begon met een wanhopige zoektocht naar de naald in de hooimijt, was volledig. Of toch niet, want de volgende dagen komen Jacky en zijn „vriendje” Gabriël Zimmerman en hun redster Marcelle De Meulemeester zelf aan het woord.

**MORGEN:
HET WEERZIEN**